

Den 28. november 1977

Socialministeriets bemærkninger til skrivelse af 3. november 1977 fra De Samvirkende Invalideorganisationer.

De Samvirkende Invalideorganisationers skrivelse vedrører 4 forhold.

1. Erstatningsberegningen for personer, der flere gange er udsat for arbejdsskader.
2. Forslaget om at erstatning for tab af erhvervsevne i form af en løbende ydelse kun skal ydes til det 67. år (§ 27, stk. 6).
3. Ændringen af reglerne om enkeerstatning, således at retten til enkeerstatning som løbende ydelse skal være afhængig af et konstateret tab og ikke udløses automatisk (§ 31).
4. De Samvirkende Invalideorganisationers muligheder for at påvirke invaliditetsvurderingen efter arbejdsskadeforsikringsloven i den enkelte sag.

ad 1)

Ved udmålingen af erhvervsevnetaberstatningen for en arbejdsskade tages principielt kun hensyn til det erhvervsevnetab, som den pågældende arbejdsskade har forvoldt. Der sker ingen sammenlægning af »procenter« fra forskellige arbejdsskader.

De Samvirkende Invalideorganisationer synes at antyde, at dette forhold kan medføre, at selv et stort erhvervsevnetab ikke vil udløse erstatning, hvis det er opstået som følge af flere små skader (15 pct.-grænsen).

Rent teoretisk er dette naturligvis korrekt, men i praksis vil situationen næppe opstå. Vurderingen af et erhvervsevnetabs størrelse er behæftet med en vis usikkerhed, og eventuel tvivl vil komme skadelidte til gode, således at et varigt erhvervsevnetab af en sådan størrelse, at det må anses for »føleligt«, så at sige altid vil udløse erstatning.

Med hensyn til De Samvirkende Invalideorganisationers sammenligning mellem erhvervsevnetab og mén skal man bemærke følgende:

Under hensyn til den forskel der efter forslaget er på vurderingsgrundlaget for mén (tabellarisk-medicinsk) og for tab af er-

hvervsevne (den forringede indtjeningsevne i det konkrete tilfælde) er der ikke noget direkte forhold mellem en samlet ménprocent og tabet af erhvervsevne. D.v.s., at det forhold, at en person har fået tilkendt erstatning for ialt 20 pct. mén, ikke siger noget om, hvor meget hans eller hendes erhvervsevne må anses for at være nedsat. Til hvilken procent tabet af erhvervsevne skal sættes i det enkelte tilfælde, må, som det fremgår af forslaget og bemærkningerne, afhænge af en helt konkret vurdering af den pågældende arbejdsskades følger på skadelidtes indtjeningsevne. Der er intet i vejen for, at der i forbindelse allerede med en mén'erstatning på f. eks. 10 pct. bliver tilkendt en 15 pct.s erhvervsevnetaberstatning, ligesom det meget vel vil kunne tænkes, at der i tilfælde, hvor der ydes en mén'erstatning på 20 pct., ikke er tale om noget tab af erhvervsevnen.

ad 2)

I overensstemmelse med et af forslagets grundlæggende principper – at erstatning efter loven så vidt muligt skal svare til det faktisk lidte tab – har man anset det for rigtigt kun at yde erstatning for tab af erhvervsevne for den sædvanligt erhvervsaktive periode.

Et eksakt alderstrin for erhvervsaktivitetens ophør kan ikke fastsættes, hvorfor det udvalg, der har udarbejdet betænkning nr. 792/77, også har været inde på drøftelser om, hvilket alderstrin man skulle anvende i lovforslaget indenfor den periode, der ligger mellem det 65. og 70. år. Udvalget har valgt det alderstrin, hvor det har vist sig, at et meget stort antal personer – frivilligt eller af nødvendighed – forlader arbejdsmarkedet, det 67. år, det alderstrin, fra hvilket man er berettiget til folkepension.

Den omstændighed at invalidepension – som er kompensation for nedsat erhvervsevne – bortfalder ved det 67. år og afløses af folkepension synes at kunne tages som ud-